ÇOCUK HAFTASI

EN İYİ ÇOCUK MECMUASI

BU SAYIDA :

Beklenmedik Facia

Sayı: 83 — 75 Krs.

HIZIR ÜÇ SİLÂHŞÖRE KARŞI

Yazan: H.F.VEREL Çizen: YILMAZ KARACA

ÇOCUK HAFTASI bu sayıdan itibaren sevgili okurlarına yepyeni bir yazı serisi sunmaktadır. Bu yazı serisinde, dünyanın akışını değiştiren kâşiflerin hayatlarının hikâyesini, yaptıkları keşiflerin neler olduklarını ve bu keşiflerin insanlığa ne gibi faydalar sağladığını bulacaksınız.

Milâttan önce 360 yılında, Yenişehirfeneri kasabasında büyük bir keder, üzüntü göze çarpıyordu. Hiç kimse konuşmuyor, sadece dalgın gözlerle kasabanın içinde öylecene dolaşıp duruyordu. İşleri başında çalışanlar, ise, yaptıkları işlerle hiç alâkalanmıyorlardı. Düşünüyorlar, düşünüyorlar, durmadan usanmadan düşünüyorlardı.

Kasabanın bu derece üzüntülü olmasının sebebi, kasabanın çok sevilen simalarından biri olan Hipokrat'ın ecelin pençesinden yakasını kurtaramamış olmasından ileri geliyordu. Evet, Hipokrat ölmüştü...

Yüz yaşında hayata gözlerini yuman bu ihtiyar adamın ölüm haberi çok kısa bir zamanda bütün Yunanistan'a yayıldı. Onun ölmüş olmasına hiç kimse inanamıyordu.

★

Hipokrat'ın ölümü üzerinden bugün 2320 sene gibi çok uzun ismi hala unutulmamıştır. Hatta belki de eskisinden daha fazla tekrarlanmaktadır. Zira bu büyük adamın Tıpba ettiği iyilik o kadar büyüktür ki...

Hipokrat'a «Doktorluğun Babası» diye denir. Bu sözün söylenmesinin sebebi, zamanında, doktorluğa ait bilgileri en iyi bir şekilde kavramış olmasından ileri gelmektedir. Yoksa, doktorluk, onunla başlamış değildir. Ondan seneler evvel bilhassa Doğu memleketlerinde, tıp bir hayi ileriydi. Fakat bu doktorlar birer büyücüden başka birşey değillerdi. Hastaları iyi edebilmek için, büyü, batıl inanış gibi şeylere başvururlardı. Tabii onların tedavileri altına almış oldukları hastalarından çoğu da bu cehalet yüzünden pisipisine ölüp giderlerdi. İşte Doktorluğun Babası diye adlandırılan bu büyük adamın, doktorluk mesleğine yaptığı en büyük iyilik, bugünkü klinik müşahedeleriyle ilk çığırı açmış ve doktorluğu büyücülük ve sihirbazlık gibi sanatların tesirinden kurtarmış olmasıdır. Hipokrat bir müteBUGÜNKÜ SEVİYEYE ULAŞMAMIZI KİMLERE BORÇLUYUZ

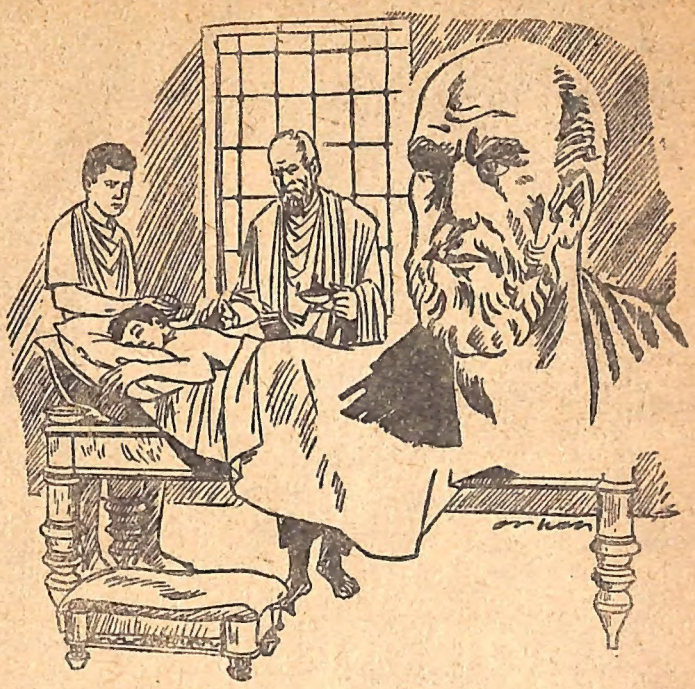

Doktorluğun Babası

MİLÂTTAN ÖNCE 460 - 360 SENELERİ ARASINDA YAŞAMIŞ OLAN HİPOKRAT, GELMİŞ GEÇMİŞ HEKİMLERİN EN BÜYÜĞÜDÜR. ZİRA O, BİLDİĞİMİZ MANADAKİ DOKTORLUĞUN TEMELİNİ ATAN İLK ADAMDIR...

hassıs değildi. Her çeşit hastalıkları iyi ederdi O. İyi bir bakım ve gıdalanma tarzına çok ehemmiyet verirdi. Hipokrat herşeyden önce, hastanın şifa bulmasının esas olduğunu ileri sürmüş ve bunu da birtakım kanun ve kaidelerle hakikat haline getirmeye çalışmıştı.

Hipokrat, Milâttan Once 460 senesinde, bilhassa mermeri ve yabani zeytin ağaçları ile meşhur İstanköy adasında doğmuştur. Babası bir doktordu. Mesleği ondan öğrenen Hipokrat, ozamanki doktorluğun, insanlar için faydadan ziyade zarar getirdiğini görerek, tıp sahasında yeni bir çığır açmayı düşünmüş ve bunun içinde doğduğu şehirden ayrılarak, bütün Yunanistan'ı bir baştan, bir başa gezmiştir. Her gittiği yerde, teorileri çok büyük bir ilgi toplayan Hipokrat, birçok talebe yetiştirmiştir. Hipokrat'ın ozamanlar, bazı hastalıklar hakkında ileri sürdüğü tezlerden, doktorluğun çok ilerlemiş olmasına rağmen, bugün bile istifade edilmektedir.

Bir veba salgınını, o mıntıkada çıkarmış olduğu bir yangınla bastırması meşhur olan Hipokrat, Doğuda, Bukrat adıyla tanınır. Tıp mesleğine başlarken doğru ve ciddi bir şekilde insanlığa yardım için çalışacağına dair yemin eden Hipokrat'ın bu yemini bu güne kadar gelmiştir. Asırlardanberi Tıbbiyeden mezun olan her talebe, onun seneler önce ettiği yemini tekrarlayarak modern Dokotrluğun Babası Hipokrat'ın adının ebideleşmesini sağlamıştır. İsmi günümüze kadar gelen Hipokrat dünya durdukça minnetle anılacak insanlardan biridir.

Derleyen : Erdoğan SEVGİN

TARİHİ BÜYÜK TÜRK ROMANI

Dağ Başını Duman Almış

YAZAN:
OĞUZ ÖZDEŞ

TEFRİKA:
— 42 —

Fakat Kudret Kezban'ın yalnız vatanı uğruna değil, kendisi için de severek öldüğünü anlatan yüzündeki bu tebessümün sırrını hiç bir zaman çözemedi.

★

Kudret'in, Kezbanın ölürken söylediği gibi kaybedecek vakti yoktu.

Doğrulup ayağa kalkınca ilk işi, faytona bakmak oldu. Fayton ve atlar olduğu yerde duruyor, fakat faytoncu ortalarda görülmüyordu. Yoksa, faytoncu, sıranın biraz sonra geleceğini düşünerek, selâmeti kaçmakta mı bulmuştu?...

Buradan ayrılmadan evvel Kezban'a karşı son vazifesini yapmalıydı.

Geri döndü. Hemen bir kaç adım ilerisinde yerde sırt üstü yatan Kezban uyuyor gibiydi. Ağır ağır yürüyerek önüne geldi. Eğilerek kollarını göksü üzerine kavuşturdu.

Kezbanı bu ıssız sahilde bırakıp gitmek te istemiyordu. Onunla üç seneye yakın bir zaman arkadaşlık etmişti. Kezban'ı ilk defa İzmirden Aydın'a giderken kompartmanda gördüğü günü hatırladı.

— Keşke, o gün sana rastlamasaydım Kezban, diye mırıldandı... Sana rastladım ve ölüme kadar sürükledim seni...

Birden sesi kısıldı. Kirpiklerinde beliren ıslaklık, Ay'ın ışığı altında inci taneleri gibi pırıldıyordu.

Muharebe meydanında şehit düşen bir askere yapıldığı gibi, önünde hürmetle, huşu ile eğildi. Bu, Kezbana yapabileceği son vazifeydi... Onu burada bırakmağa mecburdu. Zaten, vapur nerdeyse kalkmak üzereydi. Bereket versin, faytoncu arabasını bırakıp kaçmıştı. Belki, faytona binip atları çılgınca sürerse, vapur kalkmadan yetişebilirdi.

Ağır ağır doğruldu. Son defa Kezban'a baktı. Sanki bir kuvvet, onu bırakmıyordu.

Kudret duraladı. Kulaklarını tırmalayan bu sesler de nereden geliyordu böyle? Kulağına fısıldayan biri mi vardı? Ellerini kulaklarına götürerek:

— Hayır, hayır! diye söylendi... Gitmeğe mecburum...

Dolan gözlerle Kezbana döndü:

— Beni affet Kezban... Gitmeğe mecburum... Biliyorsun, ölürken sen de söylemedin mi bana, vapur kalkmak üzere... Yüzlerce insanın hayatı tehlikede...

Sözünü bitirir bitirmez, faytona doğru adeta koşarcasına yürüdü. Arabaya varınca, bir hamlede arabacı yerine oturdu, dizginleri ve kamçıyı ellerine alarak:

— Haydi bakalım aslanlarım, diye seslendi...

Havaya bir yılan gibi kıvrılan kırbaç, atların üzerinde şaklar şaklamaz, fayton yerinden bir ok gibi fırladı ve az sonra karanlığa daldı...

Atlar çılgınca koşuyor, fayton da yolları adeta içerek süratle vapurun bulunduğu limana doğru ilerliyordu.

Acaba Kudret, vapur kalkmadan yetişebilecek miydi?

Kudret, arabayı limana doğru çılgınca sürüyordu.

İkide bir atları kamçılıyarak bağırıyordu:

— Haydi aslanlarım... Göreyim sizi... Vapur kalkmadan yetişirseniz, size bir torba şeker var...

Nihayet şehre varmıştı. Sokaklarda aynı süratle ilerlemek mümkün olmuyordu. Ya karşısına bir insan, yahut bir vasıta çıkıyordu. Hatta bir seferinde, az kalsın, yoldan geçen bir adama çarpacaktı. Bereket versin, adam tam zamanında atların önünden kaçmasını bilmişti.

Aksilikler hep üstüste geliyordu. Tam köşeyi dönerken, yolun tam ortasından yürüyen seyyar bir satıcıyla burun buruna geldi. Atların dizginini bütün kuvvetiyle çekmesine rağmen, seyyar satıcının elindeki tablaya şiddetle çarpan atlar, zavallı satıcıyı bir yana fırlattı... Atlar bir türlü zaptolmuyordu. Bu çarpışmayı gören bir kaç adam, Kudret'in arkasından yüksek sesle homurdandılar, daha sonra bekçinin düdük sesi işitildi... Kudret süratle oradan uzaklaşırken arkasından bağırmağa başladılar.

— Tutun!... Adam çiğneyip kaçtı!...

Hay aksi şeytan... Şimdi başı büsbütün belâya girmişti... Fakat kaybedecek vakti de yoktu... Yeni bir kırbaç darbesiyle atlara yeniden hız verdi... Şimdi Kudret'in sürdüğü fayton, İskenderun sokaklarında çılgınca ilerliyordu.

Kudret, caddeye çıkınca biraz nefes aldı. İşte, liman ilerde gözüküyordu. Atların süratini biraz azalttı. Caddede, son süratle gitmek olmazdı. Çok şükür, peşinden kovalayanlar, en aşağı on dakikalık bir mesafedeydi...

Bir vapur düdüğü Kudret'i sanki can evinden vurdu... Bu, biraz evvel limandan hareket eden vapurdan geliyordu...

Kudret dişlerini gıcırdatarak:

— Ne aksilik... Ne aksilik diye söylendi... Vapur kalkmış...

Limana gelince, süratle faytondan indi ve atların dizginini, hemen oracıktaki fener direğine bağladı.

Sağına solu bakındı... Limanda biriken halk, gittikçe uzaklaşan vapurdaki yolculara mendil sallıyorlardı. Sol tarafta bir iki motor vardı. Hemen oraya doğru yürüdü.

İki denizci, bir taraftan sigaralarını tellendirirken, bir taraftan da konuşuyorlardı. Kudret yanlarına gelince:

— Beni şu kalkan vapura yetiştirebilir misiniz ahbaplar? diye sordu.

Pala bıyıklı olanı:

— Sen paradan haber ver delikanlı, diye Kudret'i süzdü.

— Herhalde pazarlıkta uyuşuruz... Motoru işlet bakalım...

— Tam yirmi lirası alırım delikanlı...

Kudret'in kaybedecek vakti yoktu.

— Peki, peki, diye lâfı kısa kesti... Haydi, motoru çalıştır!

Sözünü bitirir bitirmez, motora atladı.

Denizci, Kudret'in acelesi halini görünce?

— Bu ne telâş böyle? dedi. Arkadan düşman kovalamıyor ya...

(Devamı gelecek sayıda)

ÇOCUKLARIMIZA

AHLÂK ve DİN

ÖĞÜTLERİ-BİLGİLERİ

Duygular, Düşünceler, Yaratmalar Âlemi

RUH yapımız manevî bir âlemde doğar, gelişir, manevî bir âlemde gıdalanır ve manevî bir âlemle birlikte yaşar. BEDEN yapımız nasıl madde âlemine sıkı sıkıya bağlı ise RUH yapımız da mânâ âlemine öylece sıkı sıkıya bağlıdır. Bir başka değişle: RUH, mânâ âlemine bağlığı ölçüsünde feyizlenir, gelişir, şevklenir ve yaratıcı olur.

Fakat ben sizlere, madde âleminden çok daha geniş olan mânâlar âlemine götürecek değilim. Bunun için vakit henüz çok erken. Vakti ve sırası geldiğinde de sizler artık bu köşede her hafta toplananlar arasında bulunmıyacaksınız. O zaman sizlerle başka bir yerde buluşabilir miyiz?... Bunu ancak Allah bilir. Ama ümit ederim ki, bir gün bu RUH yapısı ve mânâ âlemi konuları ile karşılaştıkça KIRK YILLIK ÖĞRETMENİ hatırlarsınız.

Bizim şimdiki konumuz (RUH YAPIMIZ) konusudur. Bundan sonraki haftalarda RUH'un Duygular, Düşünceler ve Yaratmalar, halleri üzerinde duracağız. RUH yapımızın çeşitli belirtilerini evvelâ, sade bir şekilde, böyle gruplandıracağız.

Görüyorsunuz ki, hep birlikte, yavaş yavaş madde âleminin yanısıra, hattâ iç içe uzanan RUH âleminde kendi RUH yapımıza çekilip yerleşmeğe başlıyoruz.

KIRK YILLIK ÖĞRETMEN

ATALAR SÖZÜ

Dokuz tarakta bezi var

HER tarafa kol atan, çeşitli işler kuran insanlar için kullanılan bir Atalar sözüdür. 9 adedi burada da temelli bir yer almıştır. Yedi tarakta bezi var denilmez.

Türkler, çokluk ifade edici bir adet olarak hep 9'u kullanmışlardır. İşte bir diğer misal:

9 at bir kazığa bağlanmaz!

AY ALİOĞLU

HAFTALIK BİLGİNİZİ YOKLAYINIZ

HAZIRLAYAN: SADIK ÖVET

Bu makineler ne iş yapar?

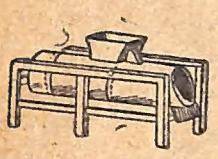

Triyor

Tınaz makinesi

Cümlelerdeki boş yerleri aşağıdaki kelimelerle uygun şekilde doldurunuz.

Uzun tüylü keçi ..... dir. İyi hayvan yetiştirilen yerlere ..... denir. Bol süt veren keçiler ..... keçileridir. Yapağıları için beslenen ..... koyunlarıdır. Yumurtaların kuluçka günleri ..... gündür. Balıklar ..... ile solunum yaparlar. Balık yumurtalarına ..... denir. Balıkları bozulmadan saklamak için ..... yapılır.

hara — solungaç — maltız keçisi — merinos
Ankara keçisi — 21 gün — salamura — havyar

Boş cümleleri doğru olarak doldurunuz :

Karadeniz bölgesinde ..... dağları ve ..... ovaları vardır.
Karadeniz bölgesinde yetişen başlıca ürünler ..... dır.
Karadeniz bölgesinden ..... ile ..... tan İç Anadoluya demiryolu vardır.
Karadeniz ikliminde yazlar ....., kışlar ..... geçer.

Doğru cümlelere D, Yanlışlara Y koyunuz :

Buğday, arpa, mısır, çavdar, pirinç gibi bitkilere Tahıl denir.
Bitkileri süs olarak kullanırız.
ert buğdayın unu beyaz olur.

Orman ve ağaçlar nasıl harap olur?

Çocuklara mama olarak yulaf unu kullanılır.

..... Kök, gövde ve tomurcukları keserek yerler

..... ağacın yaprakları yerler

.....körpe sürgünleri yerler

..... dillerile kökleri yerler.

.....filizleri kırar, fidanları söker

.....keserek ve yakarak orman ve ağaçları harap ederler

Doğru cümlelere D, yanlışlara Y koyunuz .

Adana, Mersin, Antalya, Tarsus, Antakya, Isparta Akdeniz bölgesinin önemli şehirleridir.
Akdeniz bölgesinin yazları serin, kışları sert olur.
Adana Türkiyenin dördüncü büyük şehridir.
Finike ve Dörtyol portakallarile meşhurdur.

Cümleleri uygun kelimelerle doldurunuz.

Akdeniz bölgesinde ..... vardır :
Zigana — Gülek — Menteş

Akdeniz bölgesinin nehirleri ..... dir.
Gediz — Seyhan — Meriç — Ceyhan — Göksu

Çukurovanın önemli iskelesi ..... dir.
Antalya — Mersin — İskenderun

A listesindekileri B listesindeki yerlerine numaralayınız :

A	B
1 - pirinç	( ) Adanada,
2 - muz	( ) Dörtyolda,
3 - portakal	( ) Ispartada,
4 - gülyağı	( ) Maraşta,
5 - dokuma fabrikaları	( ) Antalyada
6 - pamuk	( ) Çukurovada.

( ) II. Bayezit

( ) Kanunî

( ) Fatih

( ) Yavuz Selim

Yükselme Devrinin padişahlarını gelişlerine göre sıraya koyunuz.

Boş cümleleri uygun olanlarla doldurunuz :

Yavuz Selim Şiiliği durdurmak için kiminle savaştı?

Uzun Hasan ile — Şah İsmail ile — Mısırlılarla

Halifelik hangi padişah zamanında Osmanlılara geçti?

Fatih — Kanunî — Yavuz Selim

Tarihleri olay ve savaşların yanlarına koyunuz.

1517 ( ) Kırımın alınması
1481 ( ) Otlukbeli savaşı
1457 ( ) Çaldıran savaşı
1514 ( ) Mısırın alınması
1473 ( ) Fatih'in ölümü.

Bu bitkilerden boya çıkarılanlara B, ilâç çıkarılanlara İ, yağ çıkarılanlara Y harfi koyunuz :

nane — zeytin — safran çiçeği — ayçiçeği ıhlamur — kekikotu — papatya — boyacı kökü — keten tohumu — karanfil.

Doğru cümlelere D, yanlışlara Y koyunuz :

Köy delikanlılarının toplantısına köy derneği denir.
Köylerde elbirliğile yapılan işlere İmece derler.
Köyü Başöğrltmen idare eder.
Mera köy hayvanlarının otladığı yerdir.

Güzel Yazı Yazmak

Yazı derslerinizdeki yazıdan değil, tahrirdeki yazdığınız yazıdan, yaptığınız ödevden bahsediyorum. Güzel yazmak okul dışında, hayatta da işe yarayan, büyük kazanç getiren, insana avantaj sağlayan bir hünerdir. İmtihanda yazına, işe girmek istersin yazına, askere gidersin gene yazına bakarlar. İyi ve güzel yazarsan yarışma olur, seçilir kazanırsın.

Yazı yazmak ta resim yapmağa benzer. Yalnız bundaki araçlar başkadır. Bu defa fikirler, düşünceler, görüşler yazının malzemesi olur. Eğer bunlar yerli yerinde sıralanır, özelliği belirtilir ve ifade edilirse iyiye doğru gidiliyor demektir.

Kısaca okuduklarımız, yazdıklarımız iki çeşittir: Ya doğrudan doğruya gözlemle elde edilmiş bir konu işlenmiştir. Veya düşünce yolu ile elde edilmiş bir konu yazılmıştır. Zaten bunlara bir göz atınca anlayabiliriz. Sizlerin de yapacağı bunlardan başka birşey değildir. Gözleme dayanan bir konu ne olabilir? Başta geziler, incelemeler. Bir evi, bir sokağı, bir parkı, bir müzeyi, bir şehri görüyorsun, yazıyorsun. Veya bir insanı, bir hayvanı tarif ediyorsun. Bu kolay sayılır. Çünkü karşında bir madde var onu sıralıyorsun.

Düşünce yolu ile elde ettiğin konuyu işlemek daha zordur. İçine hislerin girecek, yazıda karakter olacak, zevklerin karışacak. Yazı hangi çeşit olursa olsun beğenilmesi için bazı özellikler aranır. Meselâ: Yazı bütün olarak konuyu canlandırmalı - fikirler sıraya konmalı - kendine göre sadelik, samimilik bulunmalı tasvirler işitmediklerimizden olmalı - tatsız bir etki değil, ruhumuzu okşamalı - uzun cümlelerden, aynı kelimeleri tekrar etmekten sakınmalı. Daha sonra: nokta, virgül, büyük harfleri yerli yerinde kullanılmalı - fazla mübalâğa olmamalı.

Yazıyı beceremeyen insan kuru bir ağaç gibidir. Konuşmasında da tat yoktur. İyi ve güzel yazmak yeteneğini kazanmak için: ucuz değil, olgun dergi ve kitapları seçmeli, güzel yazılmış eserleri bol bol okumalı, onları sevmeli ve saklamalıdır.

SADIK ÖVET

Boş yerleri uygun olanlarile doldurunuz :

Muhtar ve ihtiyar heyeti ..... ile olur.
seçimle - tayinle - kendi kendine

Köyde ..... asayiş işlerine bakar.
polis - korucu - jandarma - bekçi

Köyle bütçesini ..... yapar.
Nahiye müdürü - öğretmen - ihtiyar heyeti - jandarma komutanı

Kahramanlık Hikâyeleri

NEHRE UÇAN KAHRAMAN

YAZAN: ENVER BEHMAN ŞAPOLYO

Horasan elleri yerinden oynadı. Doğudan kopup gelen bir çığ her tarafı yakıyordu. Bu bir Moğol istilâsı idi. Bütün Tatarları başına toplayan Cengiz Han şehirleri yakarak, canlara kıyarak geliyordu. Selçuklu Türklerinden sonra Harzem ve Horasan ellerine hâkim olan Herzemşahlar Devletinin üzerine Cengiz Han akın etti. O zamanlar Herzemşahların Hakanı bulunan Alaeddin Mehmet Mogollarla yaptığı bir savaşda yenildi. Bunların zulmünden kurtulmak için Hazer Denizinde bulunan bir adaya sığındı. Nihayet bu adada kederinden üzülerek hastalandı. Ağırlaşınca oğlu Celâleddin Harzemşahı yanına çağırarak ona şöyle söyledi:

— Hükümdarlığımın bağları gevşedi. Hanedanın temelleri kökünden sarsıldı. Yıkılma tehlikesini göstermektedir. Düşmanımız Moğollar devletimizi pençesine aldı. İstediği gibi dişliyor, Celâleddin senden başka öcümü alacak ve alnımdaki lekeyi silecek kimsem yok, ancak sen oğlum varsın! Seni yerime halef tayin ediyorum. Beni sevenler, sana itaat etsinler.

Bütün kumandanların huzurunda elile kılıcını oğlu Celâleddin Harzemşaha bağladı. Bir kaç gün sonra Aâeddin Mehmet öldü. Bu adaya gömüldü. Celâleddin Harzemşah Oğuz soyuna mensup Harzemli Türklere :

— Devletimizin üzerine bir belâ tufanı gelerek, Harzem ülkesini kana boyadı. Babam kederinden öldü. Beni yerine hükümdar etti. Türk Oğuz Kavmi Hakansız ve devletsiz olamaz. Yıkılan devletimizi yeniden kuracağız. Mogol çekirgelerini yok edeceğiz. Cengiz Han ile çarpışmaya azmettim. Ona Türk Oğlunun ne olduğunu anlatacağım. Bu uğurda benimle çalışmağa and içiyor musunuz?

Dedi. Başbuğlar ona söz verdiler.

Celâleddin Harzem ülkesine gelince, Cengiz Han üzerine bir ordu gönderdi. Türk ordusu, Mogolların üzerine yıldırım gibi saldırdı. Kanlı bir savaştan sonra Mogollar, silâhlarını ve mallarını bırakarak kaçtılar.

Cengiz Han, Celâleddinin bu muvaffakiyetine fena halde hiddetlendi. Celâleddin, Cengiz yendikten sonra, Nişavura gelerek, Oğuz boylarını bayrağı altına davet etti. Cengiz, buna mani olunca, Celâleddin Elkahire kalesi önüne geldi. Maksadı,buraya sığınmaktı. Fakat yanında bulunan başbuğlardan Ozbey dedi ki:

— Senin gibi bir kahraman kaleye kapanamaz. Hakanlar için tek kale, bindikleri at sırtıdır. Aslanların kalesi var mıdır! Celâleddin her zaman atını er meydanında dolaşdır! dedi.

Bu sözler üzerine Celâleddin kaleyi derhal terketti. Moğolların üzerine geldiğini görünce dünya gözüne zindan kesildi. Atını Gazne şehrine doğru sürdü. Yolda Herat Hükümdarına rastgeldi. Bunun maiyetinde aslan yavruları gibi, on bin Türk askeri vardı. Bu askerlerin hepsi Celâleddin Harzemşahın maiyetine girdi. Celâleddin bu cesur askerlerle Cengizlilerin üzerine taarruz ederek,bu kuvveti de tarumar etti. Cengiz adeta, Celâleddin'den ürktü. Onu yok etmeğe karar verdi. Celâleddin ordusiyle Gazne şehrine girdi. Bu sıralarda Cengiz, Merv şehrinde Koçtekinle harp ediyordu. İrakdaki Türkler de Aybey ve Aksungur'un etrafında toplandılar.

Celâlettin Harzemşah, sarıldığını görünce atını nehire sürdü.

Celâleddin Gazneye gelince, halka düğün, bayram oldu. Buğrak ve Kazlak Beyleri, askerleriyle, Celâeddinin emrine girdiler. Cengiz Han, Türklerin Gazne'de toplandıklarını duyunca, o tarafa oğlu Tuliyi gönderdi. İki ordu bir ovada çarpıştılar. Celâleddin atını Tuli'nin üzerine sürerek ona kılıncını sallayarak, başını gövdesinden ayırdı. Bu harpde binlerce esir ele geçirildi. Mogollar esirleri keserken, Türkler ise onlara çok iyi baktılar. Pek çok da ganimet ele geçmişti. Lâkin bu malların paylaşılmasında anlaşamadılar. Bunun üzerine Kazlak Beyin askerleri çekiliip gittiler.

Bu hali fırsat bilen, Cengiz Han büyük bir ordu ile Celâleddin üzerine yürüdü. Celâleddinin maiyetinde pek az asker kalmıştı. Bunun üzerine kuvvetile, Hindistanın en büyük nehri olan Sind nehrine doğru yollandı. Harbi burada kabul etmeğe karar verdi. Cengiz de Afganistandan Hindistana girdi. İki ordu harp nizamını aldı.

25 Kasım 1220 tarihinde Celâleddin Harzemşah en önde olduğu halde, Cengiz ordusunun merkezine şiddetli bir taaruz yaptı. Bir anda darma dağın oldu. Bu hali gören Cengiz Han geri kaçmaya başladı. Zaferin Türklere geçmesine az kalmıştı. Cengiz son çare olarak ihtiyatdaki on bin seçme Bahadırıye adlı süvarilerini ,sağ tarafa taarruz ettirdi. Bu kuvvetin kumandanı yenildi. Bunun üzerine bu kuvvet merkez üzerine atıldı. Bütün saflar kırıldı. Çünkü Türkler aslanca çarpışıyorlar kimseye yenilmemiş Cengiz ordusunu yere seriyorlardı. Sultan Celâleddin Harzemşahın, Hind tarihinde gösterdiği eşsiz kahramanlık tarihimize bir destan yazdı. Az zamanda kanlı cesetlerden, nehrin sularında yüzen vücutlardan başka bir şey kalmadı. Fakat sonu tükenmeyen yeni kuvvetler gelince Türk ordusu bozuldu. Türk askerleri, kurulmak için nehre atıldılar. Yedi yaşlarında bulunan Celâleddin oğlu ile geçerek, Cengiz'in gözü önünde öldürüldü.

Türk ordusu bozulduğu halde Celâleddin Harzemşah, aslanlar gibi çarpışıyor. onun yanına yanaşanlar cansız yere seriliyordu. Elindeki kılıçla her tarafı biçiyordu. Cengiz Han, oğulları arkasında olduğu halde, Celâleddini esir etmeğe çalışıyordu. Hiç aslan ele geçir mi? Ne mümkün... Yanına yanaşan ölüm şerbetini içiyordu.

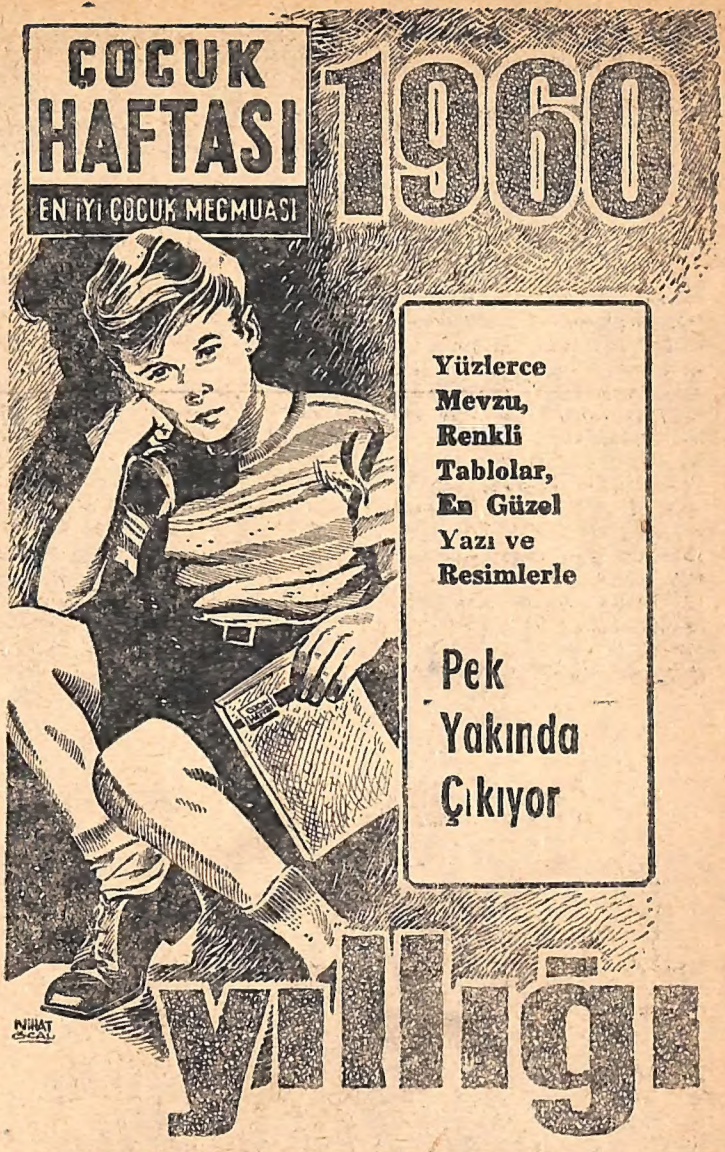

Celâleddin Harzemşah sarıldığını görünce atını Sind nehrine doğru sürdü. Yüksek ve sarp bir kayalık önüne çıktı. Sind nehri önünden köpüre köpüre akıyordu. Celâleddin bir nehre, birde kendisini takip eden Cengiz Hana baktı. Ona:

— Gel, beni tut!

Diye bağırarak, intihar edercesine atını yardan, Sind nehrine sürdü. Celâleddin kanatlanmış havada uçuyordu. Bu şanlı sahne karşısında Cengiz Han ve bütün ordu durdu. Bu korkunç sahneyi seyir ediyordu. Cengiz Han:

— Nehre uçan bir kahraman! diye bağırdı, arkasına dönerek oğullarına:

— Evlâtlarım! dikkatle bakın, Bu aslan vatanı için nasıl kahramanlık yaratıyor! demekten kendini alamadı. Cengiz, oğulları ve bütün bir ordu. Bu kahramanlık tablosunu seyrettiler. Ona bir tek ok bile atmağa kıyamadılar.

Celâleddin Harzemşah atile nehre düştü, önce sulara gömüldü, biraz sonra atıla sudan çıktı. Atı onu, yüzerek Sind'in karşı yakasına çıkardı. Yardan kendisini seyir eden Cengize:

— Muharip ol, fakat zâlim olma! diye bağırdı. Sonra Cengiz Han :

— Türk milletinin devletleri yıkılabilir, fakat Türk milleti mağlûp edilemez!

Dedi. Celâleddin dört bin kişilik ordusunu karşıya çıkarmağa muvaffak oldu. Hindistandan Azerbeycan'a giderek, yine hükümdarlığına devam etti.

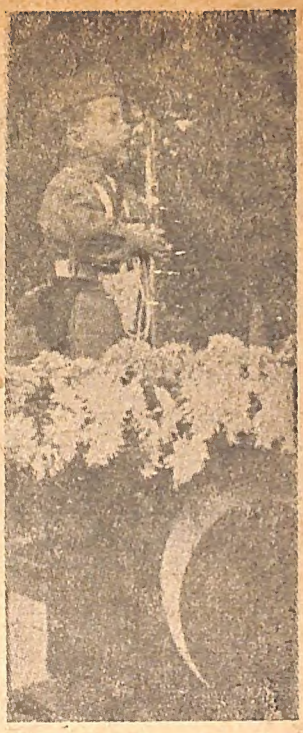

KÜÇÜK ÇAVUŞ

Türk ordusunun müstakbel «PAŞA» sı Galip Çavuş'la, karşılıklı oturmuş, sohbet ediyoyoruz: Zevkine doyum olmıyan, çok tatlı ve heyecanlı bir sohbet...

Eskişehir Merkez Komutanlığının —beş yaşına henüz giren— bu minnacık inzibat çavuşu, sorduğum bütün sorulara ateş gibi cevap veriyor: Tam askerce, sert ve kesin cevaplar...

Dikkat ediyorum : Gerek konuşmasında, gerekse tavır ve hareketlerinde «yapmacık» diye bir şey yok... Hiç gülmüyor, çocuklaşmıyor da... Her hâliyle gayet ciddi ve vakur... Kahramanımızın kendine öyle bir güvenişi var ki, şaşmamak imkânsız...

Büyüyünce mutlaka «PAŞA» olmayı şimdiden kafasına koyan ve kendisini ona göre hazırlayan bu şahsiyet ve ideal sâhibi Türk yavrusuna askerliğe niçin heves ettiğini soruyorum. Tatlı çocuk şivesiyle ve «H» leri yuta yuta cevabı yapıştırıyor:

— «Geçenlerde bir dergide okudum: Her Türk, anasından asker doğarmış... Türk demek, yiğit, kahraman demekmiş... Atalarımız, üç kıt'ada at oynatmışlar... Ben de Türk'üm, elbette asker olacağım. Aziz ATATÜRK'ümüz de bir asker değil miydi?... Biz Türk çocukları, o büyük insanın izinde yürümüyor muyuz?...»

Eskişehir Hava İkmal Merkezi Istatistik Şubesi memurlarından, babası Ziya Baraş, oğlu hakkında şunları söylüyor:

— «Galip'te askerlik ve bayrak sevgisi; henüz bir buçuk yaşında iken başladı. Kurşun askerlerle oynamak, her gördüğü yerde hemen ayağa kalkıp şanlı bayrağımıza selâm vermek, onun en büyük zevkidir. O sokakta oynamaktan, hele birçok yumurcaklar gibi top peşinde koşmaktan aslâ hoşlanmaz. Aklı, fikri hep askerlikte... Okumayı, kendi kendine öğrendi. Savaş ve kahramanlık hikâyelerine bayılıyor. Söz söylemiye de çok meraklı... Bildiğiniz gibi bütün millî bayram ve törenlerde muhakkak ya bir hitâbede bulunuyor veya bir millî şiir okuyor. Galip, 30 Ağustos 1958 de, şimdi üzerinde gördüğünüz resmî üniformasını giydi. Onu, Eskişehir Merkez K.lığında ve Yurtiçi Bölge K. Tümgeneral Hilmi Bele'nin başkanlığındaki bir askerî heyet huzurunda imtihan ederek, bu târihte «INZIBAT ONBAŞISI» seçtiler. Geçenlerde kutladığımız 30 Ağustos Bayramı'nda da resmen çavuşluğa terfi ettirildi .Şimdiye kadar fahrî olarak vazife gören oğluma, pek yakında, maaş bağlanacak...»

Galip Çavuş, Merkez K. lığındaki vazifesinin nelerden ibâret olduğunu şöyle sıraladı:

— «Kabahat yapan, askerlikten kaçan, izinsiz gezmiye çıkan, kıyâfeti bozuk ve saçları uzun olan, bavulunda askerî eşya bulunduran erleri yakalar, kumandana teslim ederim.»

Eskişehir'de herkesin tanıdığı, sevdiği, varlığıyla gurur ve iftihar duyduğu bu mini mini hârika çocuk: Merkez K.lığındaki diğer vazifeli inzibat erleriyle beraber devriye gezmekte,canından aziz bildiği mukaddes vatanına faydalı olmıya çalışmaktadır.

Bu örnek yavrumuzu (ÇOCUK HAFTASI) okuyucularına tanıtmayı bir vazife bildik. Zira, müzik alanında İDİL BİLİT, SUNA KAN, AYLA ERDURAN,: resimde HASAN KAPTAN ne iseler, askerlik ve hitâbette de GALİP BARAŞ odur.

F. Cemâl Oğuz ÖCAL

Yıldırım Kaptan

83 RAMPART MEYDAN OKUYOR.

KALİFORNİYA ŞEHİRLERİNİ SUNİ ZELZELELERLE MAHVEDEN ADAM MEĞER DR. RAMPARTMIŞ.

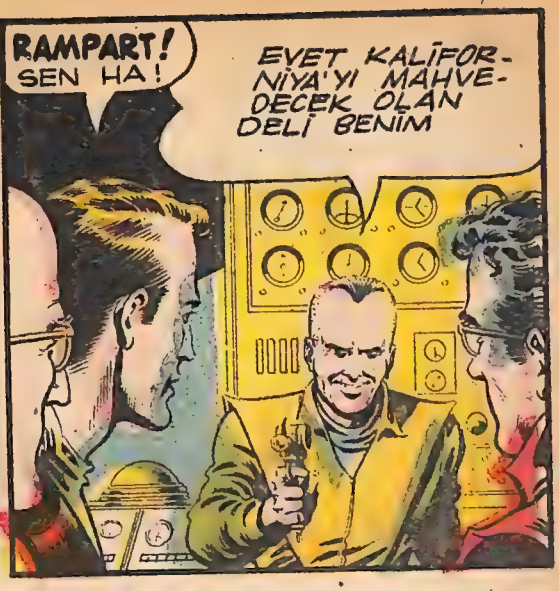

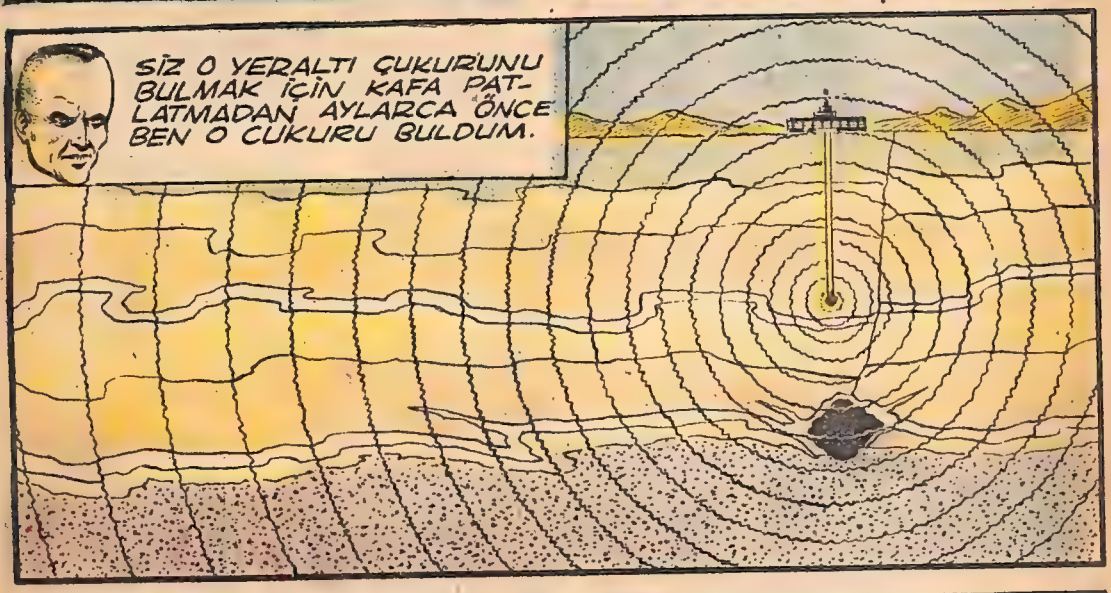

BU ELEKTİRİKLİ DUVAR HARİTASI KOLAY TAMİR EDİLEBİLİR Mİ ?
ZANNETMİYORUM YİNE ÜÇ-DÖRT GÜN SÜRER. O OLMAYINCA DA YERALTI BOŞLUĞUNUN YERİNİ BULAMAYIZ.
BARİ BEN HEMEN TAMİRE BAŞLAYAYIM.

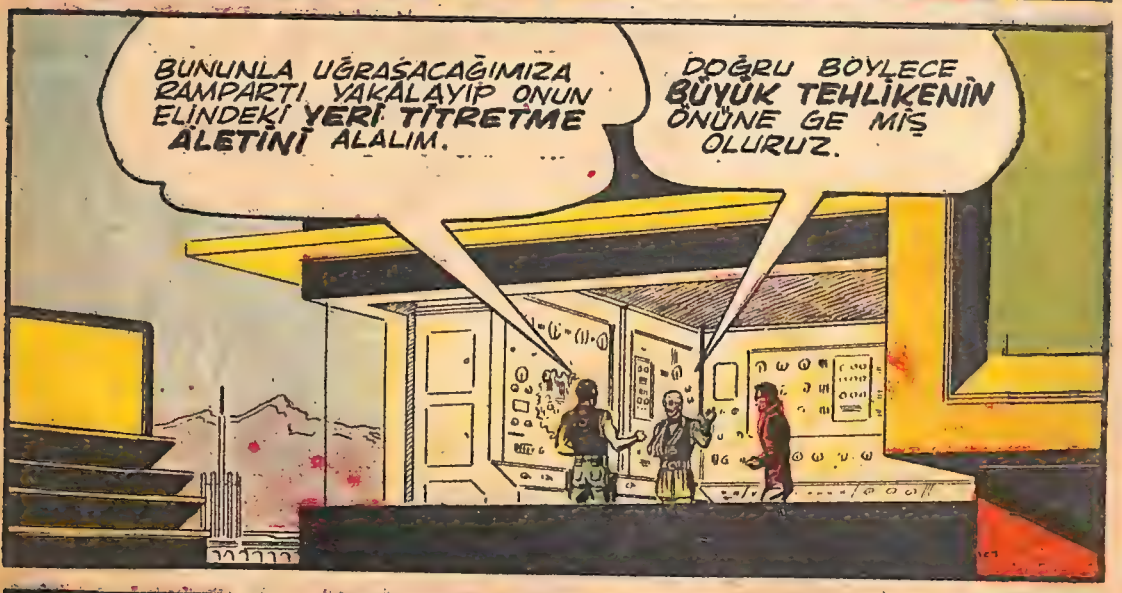
BUNUNLA UĞRAŞACAĞIMIZA RAMPARTI YAKALAYIP ONUN ELİNDEKİ YERİ TİTRETME ALETİNİ ALALIM.
DOĞRU BÖYLECE BÜYÜK TEHLİKENİN ÖNÜNE GEÇMİŞ OLURUZ.

ONU BİR AN ÖNCE YAKALAMAK LAZIM. YOKSA FECİ ŞEYLER OLABİLİR

İLKİN ŞU KAPALI KALDIĞIMIZ ODADAN ÇIKMANIN ÇARESİNİ BULMALIYIZ.

SİZ ONU HAYATINIZIN SONUNA KADAR BULAMIYACAKSINIZ!..
BOOM!
BİZİ İÇERİ KİLİTLEDİ!..
KLICK!
HARİTA SALONU
KLACK!
ŞİMDİ HAVA MEYDANINA GİTMELİYİM.

BEŞ ON DAKİKA SONRA
UÇAĞIM HAZIR MI ÇAVUŞ ?
HAZIR KAPTAN BU GÜN DE ÖNÜNE GELEN HAVALANIYOR!
HANGAR 7
NE DEMEK İSTİYORSUN?
BİRAZ EVVEL DR. RAMPART'DA HEYECANLA GELEREK UÇAĞINA BİNİP HAVALANDI
BAKIN DR RAMPART GÜNEYE DOĞRU GİDİYOR !
GELECEK SAYIDA...
RAMPART'LA MÜCADELE

UÇAN ÇOCUK

ROBOT BİR BAKIŞIYLA O KORKUNÇ SİLÂHI DA ERİTTİ.
ROBOT'UN KAFASINI KOPARDIM. AMA DERHAL KAÇALIM MOTOR DELİNDİ VE SU ALMAĞA BAŞLADI.
21

PEKİ Ş MDİ NE YAPACAĞIZ OĞLUM?
HENÜZ KUVVETİMİ TOPLAYAMADIĞIM İÇİN TEKRAR KRİPTONİT ALEVİYLE KARŞILAŞMAĞA CESARET EDEMEM.

HAYDUTLAR YENİ BİR KORKUNÇ SİLÂHI DAHA DENEMEĞE KARAR VERDİLER...
BAKALIM ROBOTTAN ARTA KALAN PARÇA BU SEFER NE YAPABİLECEK?

BİRAZ SONRA MERKEZ BANKASI ÖNÜNDE...
YAKALAYIN HAYDUTLARI... ZAVALLI HALKIN PARASINI ÇALACAKLAR...
NASIL YAKALIYALIM? ARABALARINA KURŞUN İŞLEMİYOR
MERKEZ BANKASI

UÇAN ÇOCUK İLE BABASI OLANLARI ÜZÜNTÜYLE SEYREDİYORLARDI.

ARTIK BİZİM ROBOT'UN BİR FAYDASI OLMIYACAK GALİBA!

ÖYLE DEME BABA, AKLIMA BİR FİKİR GELDİ

BİRAZ SONRA ŞEHRİN ÇELİK FABRİKASINDA.

UÇAN ÇOCUK ROBOTU ERİMİŞ ÇELİK KAZANINA GİRİYOR.

22

KOMİK ŞEY... AYAKLARINI BANYO EDİYOR.

BİRAZ SONRA ROBOT TEKRAR UÇMAĞA BAŞLADI...

O ATEŞ GİBİ KIZGIN AYAKLARLA NEREYE GİDİYOR?

ÇELİK FABRİKASI

ROBOT GELİP O KURŞUN İŞLEMEYEN TANKIN ÜZERİNE KONDU.

BAK BABA, ROBOTUN KIZGIN ÇELİK AYAKLARI ŞİMDİ TANKI TEREYAĞINA PARMAK BATIRIR GİBİ DELECEK..

AFERİN BENİM AKILLI OĞLUM.

O ANDA!..

YİNE O ROBOT... BU SEFER ONUN İŞİNİ TAMAMEN BİTİRECEĞİM.

İŞTE PARÇALA DİM ONU..
ANLADIM. FAKAT DERHAL KAÇALIM. MUHAFIZLAR AÇILAN DELİKLERDEN İÇERİYE BOMBA ATABİLİRLER..
HISSSSS!
TANK KAÇMAĞA BAŞLADI.
BAKALIM PARÇA PARÇA OLAN ROBOT BUNDAN SONRA BİZE NASIL ENGEL OLABİLECEK?
23
İŞTE SENİN ROBOT'TAN ARTA KALAN PARÇALAR!
AMA O PARÇALAR YİNE İŞİMİZE YARAYABİLİR. ÇÜNKÜ HÂLÂ ELİMİZDE.
BİR İKİ SAAT SONRA SÜPER-TELEVİZYONDA YENİDEN GANGSTERLERİ GÖRDÜLER.
O NE ÖYLE?
ETRAFA UYKU İLÂCI YAYACAK BİR ÂLET... BÜTÜN ŞEHRİ UYUTUP SOYACAKLAR.
ŞİMDİ YAPACAK BİRŞEY VAR... KOLLARIMA BİRAZ KUVVET GELDİ. BEN BU ÂLETİ YOK ETMEĞE GİDERİM, SEN DE KONTROL MASASINA GEÇİP O ROBOT'TAN KALAN ÜÇ PARÇAYLA BENİ KORURSUN.
O PARÇALAR SENİ KRİPTONİT ALEVİNE KARŞI NASIL KORUR?
ŞİMDİ SANA NE YAPACAĞINI BİR BİR ANLATACAĞIM BABA...
DİNLİYORUM OĞLUM.
ACABA BAŞARABİLECEK MİYİZ?

BİR-İKİ DAKİKA SONRA..
İŞTE YİNE UÇAN ÇOCUK KARŞIMIZA ÇIKTI. BU SEFER KRİPTONİT ALEVİ ONU TAMAMEN ÖLDÜRÜR.
UÇAN ÇOCUK'UN ATÖLYESİNDE...
OĞLUMUN DEDİĞİ GİBİ, O ÜÇ PARÇAYI HAYDUTLARIN BAŞLARI ETRAFINDA DURMADAN DÖNDÜRÜYORUM. BUNUN NE FAYDASI OLACAK BİLMEM...
24
KIRMIZI, MAVİ, SARI PARÇALAR BAŞLARININ ÜZERİNDE DAİRE ÇİZEREK UÇUNCA GANGSTERLER ŞAŞIRDILAR.
VE...
BU DÖNEN PARÇALAR GANGSTERLERİ İPNOTİZE EDEREK BİRAZ SONRA UYUTTU!
O NE? UÇAN ÇOCUK KRİPTONİT ALEVİ SAÇAN ÂLETİ PARÇALADI!..
Ö GECE KLARK KENT'LE BABASI RADYOYU MERAKLA DİNLEDİLER.
VE... UÇAN ÇOCUK'UN BÜYÜK CESARETİ VE ZEKÂSI SAYESİNDE...
HALK BU İŞTE SENİN DE ROLÜN OLDUĞUNU BİR TÜRLÜ ÖĞRENEMİYECEK!
ZİYANI YOK. GANGSTERLER YAKALANDI YA!..
GELECEK SAYIDA UÇAN ÇOCUK KÖPEK OLÜYOR

MERAKLI Bahisler

Ne kadar zamandır pancar şekeri vardır? Eskiden şeker, sadece şeker kamışından yapılırdı.

Pancar şekeri nisbeten yenidir. Topu topu iki yüz seneliktir. 1747 de, ilk defa Alman kimyacısı Marggraf şeker pancarından şeker istihsal etmeğe muvaffak olmuştur. 1801 de de talebesi Achard, şeker pancarından geniş mikyasta şeker istihsaline başlamıştır.

Kapaktaki resmin hikâyesi

BEKLENMEDİK FACİA

Belçika'nın kuzeyindeki Anvers limanının 30 kilometre ötesindeki Turnhout şehrine bağlı Vosselaer köyünün her gün tekrarlanan bir eğlencesi vardır. Akşama yakın bir saatte gökte küçük bir uçak belirmekte, arazi üzerinde bulunan geniş bir T harfini seçerek sür'atle alçalmakta ve gazete paketlerini aşağıya salıvermektedir. Gand şehrinin bir gündelik gazetesi, köyün çiftçi ile işçilerine taze havadis yetiştirmek için bu çareyi bulmuştur. Belli saatte gazetelerin düşeceği yerin yakınlarında, yakın zamanlara kadar bir hayli kalabalık toplanmaktaydı. Gerek çocuklar gerekse büyükler bu manzarayı hiç kaçırmamaktaydılar... O vakte kadar yerde veya gökte bu yüzden hiçbir kaza olmadığı için, korkmaları için de bir sebep yoktu. Uçağın pilotu, gazeteleri büyük bir maharetle tesbit edilen yere indiriyordu.

Hâdise günü ava açık olmakla beraber, şiddetli bir rüzgâr esiyordu. Her biri 7,5 kilo çeken gazete paketleri nedense herzamanki yollarını takip etmediler. Emniyetli bir yerde durduklarını sanan üç çocuğa çarparak derhal yere yıktı. Çocuklardan ikisi ehemmiyetsiz yaralar almışlardı, ama paketlerden biri doğrudan doğruya başına isabet eden küçük François Schellekens, Turnhout'daki hastanede öldü. Bundan böyle Vosselaer'liler, kendilerine dünyadan haber getiren küçük uçağa baktıkça o uğursuz günü hatırlayarak hüzün duyacaklar.

TARİH Yaprakları

KUBİLAYIN ŞEHADETİ

23 Aralık 1930'da Yedek Subay olan Kubilây Menemende yobazların çıkardığı bir isyanı bastırmak için harekete geçti ve kalabalık bir yobaz sürüsü tarafından gaddarca şehit edildiö Vazife uğrund hayatını kaybeden bu genç şehit için Menemende bir anıt vardır.

KIZILAYIN KURULUŞU

Bundan 82 yıl önce 23 Aralık 1877'de Türkiyede o zaman kırmızı ay anlamına gelen (Hilâliahmer) kurulmuştu. 82 yıldanberi savaş, yangın, hastalık, sel baskını, deprem gibi felâketli anlarda yurttaşlarımıza hayırlı yardım elini uzatan bu müessesenin memleket hizmeti çok büyüktür.

SAAT VE TAKVİM İNKİLABI

26 Aralık 1925 tarihinde saat ve takvim bütün dünyanın kullandığı şekle çevrildi. O zamana kadar sabahları saat 1'de başlar,, 12'de akşam olurdu. Buna ezânî saat denirdi. Yıl hesapları da 13 gün geri idi. 26 Aralıkta saat ve takvim medenî milletlerin kullandığı saat ve takvime göre düzeltildi.

MEHMET ÂKİF ERSOY'UN ÖLÜMÜ

Büyük Vatan Şairimiz ve İstiklâl Marşımızı yazan Mehmet Akif Ersoy 27 Aralık 1936 yılında vefat etti. Şiirlerinin hemen hepsini Safahat adlı kitabında toplıyan Mehmet Akif çok içten duyan, dindar, dürüst bir şairdi.

Kuşların renkleri, mensup oldukları gruplara ve bulundukları bölgelere göre mi tayin edilmiştir?

Bazı kuş gruplarında muayyen bir renk hâkimdir. Meselâ, ekseri kuğu cinsleri beyaz, martılar ise beyaz veya mavimsi gridir. Hakiki kargalarda siyah renk hâkimdir, ama 500 papağan cinsinde siyah ancak bir defa görülür. Rütubetli ve sıcak balta girmemiş ormanlarda parlak metalik renkler göze çarpar, çöllerde ise soluk ve sarımsı tonlar hâkimdir. Yüzlerce ağaçkakan cinsinde neden bir defa olsun mavi rengin görülmediği bilinmiyor.

Küçükbey

TEFRİKA No.: 4

YAZAN: KEMALETTİN TUĞCU

— Amcabeyefendinin nasıl karakterde bir insan olduğunu benden iyi bilirsiniz efendim, dedi. Fakat Allah göstermesin, kendisine böyle bir miras kalsa da artık o parayı yiyecek hali yoktur. Odasından bile çıkacak takati yok. Kollarına girip öyle yürütüyorlar.

— Evet, bunu biliyorum. Ama sen onun taşıdığı düşünceye bak. İşte hemen herkes böyle. Herkes benden çekiniyor, herkes arkamdan kuyumu kazıyor. Zavallı Küçükbey.

— 3 —

Okullar tatildi. Sıcak bir yaz gecesi, ayaydınlığı bir geceydi. Yemekten sonra Orhan bahçeye çıkmıştı. İhtiyar adam kendi odasının penceresini açmıştı. Çocuk oradan geçerken:

— Çok canım sıkılıyor, dedi. Şöyle biraz dolaşacağım.

— Arkanıza süveterinizi alsaydınız Küçükbey.

— Hava çok sıcak. Arkamdaki bile fazla geliyor. Zaten çok kalacak değilim.

Orhan yürüdü. Ağır ağır, seslerin, kahkahaların geldiği koruya doğru gitti.

Köşkün bahçesinin bitişiğindeki bu korunun kimin malı olduğunu bilmiyordu. Orada bazen kuzu otlatırlar, bazen, çok sıcak havalarda serinlemeğe gelirler, çift çift mehtap gezmeleri yaparlardı. Korunun ağaçları sıktı ama ay ışığı yer yer çimenlerin üzerine düşüyor, yer leke leke ışıklanıyordu.

Orhan fazla sokulmağa cesaret edemeden oynaşan akranlarının seslerini, kahkahalarını büyük bir ağaca dayanarak dinliyordu.

Birden mehtap ışıklarından bir kızın geçtiğini gördü. Kayboldu tekrar çıktı, galiba arkadaşlarını arıyordu. Gürültü etmemeğe çalışarak yürüyor, her ağacın, her sarmaşığın arkasına bakıyordu.

Orhan sıkıldı. Kız olduğu yere doğru geliyordu. Ağacın arkasına çöktü. Fakat kız onu görmüştü. Birdenbire üzerine koştu:

— Nafile tavşan gibi büzülme Oğuz, diye bir kahkaha attı.

Nefes nefese geldi, ayağa kalkan Orhanın iki küreği ortasına bir el atarak onu ileriye doğru itti.

Orhan kıpkırmızı kesilmiş, iki adım ötede durmuştu. Yüzüne aydınlık vurdu. Kız onu görünce şiddetle haykırdı ve var kuvvetiyle koşarak kaçtı.

Arası bir dakika geçmeden yeni kalınlaşmış bir erkek sesi:

— Çocuklar, buraya gelin, gidiyoruz, diye haykırdı.

Sanki koruya bir kedi girmişti de orada cıvıldaşan bütün kuşlar pırr diye uçup gitmişti. Artık ne kahkaha vardı, ne ayak sesleri.

Orhan taş gibi donup kalmıştı. Sırtında sanki kızın elinin ağırlığı öylece duruyordu.

Şimdi sadece çayır böcekleri ve uzaktan uzağa toprak kurbağalarının hazin sesleri vakit vakit duyuluyordu.

Orhan ağlıyacak gibi oldu. Geri döndü, bahçenin koruya açılan kapısının önünden geçti, içeride, büyük çınar ağacının altındaki tahta kanapeye iliştı.

Birkaç dakika sonra bahçeden doğru Alinin geldiğini gördü. Plâja filân gittiği zaman kendisini adım adım uzaktan seyreden uşak çekinerek yaklaştı.

— Küçükbey, dedi. Müsaade ederseniz mavi köşkün alt katında oturan kiracı efendi sizden özür dileyecekmiş.

Orhan şaşırdı. Birşey söylemeden o tarafa doğru yürüdü. Bahçede, havuzun yanındaki kanapede Sait Efendinin yanında bir adam vardı. Orhanı görürgörmez ayağa kalktı, yürüdü, ellerini uğuşturarak:

— Özür dilemeğe geldim Küçükbey, dedi. Koruda oynarlarken benim kızım Sevim size hakaret etmiş. Daha doğrusu bir yanlışlık Küçükbey. Pek mahcup oldu. Hepimiz de üzüldük. Ne de olsa çocuk sayılır. Lütfen kusurumuzu bağışlayınız Küçükbey. Bilmiyerek yapılmış bir hareket. Yoksa hepimizin size hürmeti vardır.

Orhan ciddiyetle:

Kız, onu görünce şiddetle haykırdı...

— Ben bir şikâyette bulunmadım efendim, dedi. Hatta kendi kendime güldüm. Telâş edecek ne var? Beni arkadaşlarından biri zannetti. Karanlıkta ne bilsin. Hem Sevim Hanım benim gittiğim okulda değil mi? Benim de okul arkadaşım sayılır. Nedense öteki çocuklar gibi beni arkadaşlığa kabul etmiyorlar ama...

Sevimin babası telâşla:

— Aman Küçükbey, dedi. Siz kim, biz kim?

— Ben böyle bir fark görmüyorum efendim.

— Bu sizin soydan gelme nezaketiniz efendim. Bendeniz Büyükbabanız Paşaefendimizin zamanını da bilirim. Her ne kadar çocuk denilecek bir yaşta isem de aklım biraz ererdi. Çok lutuflarını gördük. Sizi daha fazla rahatsız etmiyeyim efendim. Geceniz hayırlı olsun Efendim.

Komşu çekilip gitti. Orhan can sıkıntısı ile odasına çıktı. O lâmbasını söndürüp yatıncaya kadar köşkte kimse yatmazdı. Hizmetçiler onun birşey istiyeceğini düşünerek uyuklarlardı.

Sevimi, kendisinden bir sınıf aşağıda bulunan bu fakir kıyafetli kızı tanıyordu. Fakat hiçbir zaman yakın arkadaş olmamışlar, yazları ayni semtte oturdukları halde bir kere bile konuşmamışlardı. O kendisinden öteki çocuklardan daha fazla çekinirdi.

— 4 —

Mahalle arasındaki arsada yetişkin çocuklar top oynuyorlardı. Bu top öyle yeni ve güzel şişirilmiş, vurunca minare boyu yükselen futbol toplarından değildi. Bir top meşini bulmuşlar, içine saman doldurmuşlardı. Vurdukları zaman pek uzağa gitmiyor, bazen olduğu yer de topaç gibi dönüyordu. Fakat çocuklar zaman zaman onu tamir ediyor ve neşe içinde, nefes nefese oyunlarına devam ediyorlardı.

Arsa çok genişti. Bir tarafında bir incir ağacı vardı. Çocuklar incirleri sıka sıka yumuşattıkları için olmuş diye yiyorlardı. Bazen orada bir kuzu otlatırlar, bazen bir kaç kadın ellerine bir iş alıp gölgeye serdikleri bir kilimin üstüne otururlar, bir yandan örgü örerler bir yandan da çene çalarlardı.

O akşam yine sayısı onu geçen mahalle çocukları saman dolu topun peşinde, kimisi patlak papuçlarla, kimisi yalın ayak, kan ter içinde koşuyorlardı.

(Devamı gelecek sayıda)

EZOP'tan Hikâyeler

Çeviren : Özay SUNAR

TİLKİ VE ÇALI DİKENİ

Av köpekleri tarafından takib edilen bir Tilki can havliyle bir bahçenin çitini aşıp kurtulmak istedi. Ayaklarına dikenler batınca da canı bir hayli yandı. Oturdu bir taraftan ayaklarını yalarken, bir taraftan da dikenlerin onu iyi karşılamadıklarına söylendi. Birçok fena kelimeler kullandı.

— «Konuşmanıza dikkat etseniz iyi olur, Bay Tilki,» diye Diken ona cevap verdi, «Odevi diğerlerini yakalamak olan birinden yardım istemiyecek kadar zeki olduğunuzu zannederdim.»

FENA ŞÖHRET SALMIŞ KİŞİLERE ASLA İTİMAT ETMEYİN.

TALİH VE ÇOCUK

Küçük bir çocuk oynamaktan yorulmuş, bir kuyunun kenarına uzanıp uyuya kalmıştı.

Talih yaklaştı, çocuğu ürkütmeden uyandırarak:

— «Sevgili çocuğum,» dedi, «Hayatını kurtardığımı bil. Eğer kuyunun içine düşseydin, herkes kabahati benim üzerime yükleyecekti. Bana doğruyu söyle, o zaman kabahat senin mi, yoksa benim mi olacaktı?»

HER ZAMAN KUSURU AİT OLDUĞU KİŞİYE YÜKLEMEĞE DİKKAT EDİN.

SPOR HAFTASI

YAZAN: SULHİ GARAN

Futbol Tarihimizden Bir Yaprak

1951 senesinin Haziran ayı idi.

İkinci Dünya Harbinden yeni çıkmış Batı Almanya ile millî futbol takımımız bir maç yapıyordu.

1936 Olimpiyatları dolayısiyle yepyeni yapılmış 100 bin kişilik muazzam stadyum 1939 dan 1951 senesine kadar 12 yıl kapalı kalmıştı. Almanlar harp sonrası ilk futbol karşılaşmalarını 17 Haziran günü Türkiye ile yapmak için günlerce, haftalarca uğraşarak Olimpiyat sahalarını temizlemişlerdi.

Yıllardır millî futbol maçına hasret kalan Almanlar bu müsabaka için aylarca çalışıp takımlarını hazırlamışlardı. Dişlerine göre, seçtiklerine emin bulundukları millî takımızı, sahayı dolduran 100 bini aşkın, coşkun taraftarları önünde yenmek için lüzumlu bütün tedbirleri de almışlardı.

İki tarafın anlaşmaları üzerine Türkiye - Almanya millî futbol maçını İtalyan Futbol Federasyonuna mensup bir orta hakemi idare ediyordu. Yan hakemleri de, bir Almanla bir Türk (Sulhi Garan) idi.

Galatasaray'ın millî takımımızın kaptanlığını Galatasaraylı (şimdi Feriköy'ün antrenörü) Gündüz yapıyor, eski Beşiktaşlı (şimdi Kasımpaşa kaptanı) Recep, Fenerbahçeli Lefter, o tarihte Fenerbahçeli (bugün Beykozlu) Mehmet Ali, Galatasaraylı (şimdi Karagümrüğün antrenörü) Bülent gibi kıymetlerin bulunduğu millî futbolcularımızın ve idarecilerimizin çok büyük bir üzüntüleri vardı. Çünkü, takım kaptanı Gündüz hasta idi.

Alman seyircilerinin ellerinde taşıdıkları binlerce Alman bayrağının adeta bir gül bahçesini andıran güzelliği önünde, İtalyan hakem oyunun başlama düdüğünü örttürdüğü zaman, Almanlar derhal hücuma geçmişler, fakat bu hücum müdafaamızdan geri döndürülmüştü.

Dokuz dakika kadar devam eden Alman baskısından kurtulan bizim çocuklar, benim kontrolum altında bulunan Alman yarı sahasına sokularak, yaptıkları akında, hasta hasta oynayan Gündüz'ün bir ileri pasını alan Recep 20 metreden çoktiği sert şutla golümüzü yapınca, Almanlar şaşakalmışlardı.

100 binden fazla Alman seyircisi bu gol üzerine hep bir ağızdan «tempo, tempo» diye bağırmağa başladılar.

Takımlarını bu şekilde hızlandıran Almanlar biraz sonra beraberlik gollerini attılar ve devre de 1-1 berabere bitti.

İkinci devrenin ortalarına Lefter Alman kalesine uzattı, doğru kazandığımız korneri, Galatasaraylı (Muzaffer (halen Amerikada) kale ağzında topu yakaladı ve ikinci galibiyet golümüzü yaptı. Bu suretle futbol futbol tarihimize de kıymetli galibiyet yazdırmış olduk.

Gündüz'ün hastalığına ve yabancı bir sahada oynamamıza rağmen kazandığımız bu galibiyet, güreşimiz gibi futbol alanında da Türk isminin dünya milletlerince tanınmasına sebep oldu.

SPOR TARİHİ

HAZIRLAYAN: TEVFİK ÜNSİ

İKİ BÜYÜK SPORCU

Aralık ayı spor hayatımızın en büyük iki sporcusunun ölüm ayıdır. İçinizden bu sporcuları görmüş olanlar pek yoktur ama bu iki sporcumuzun hatırları, izleri sporumuzda hâlâ görülür.

Bu iki sporcudan biri Cezmi Or'dur. 12 Aralık 1945'de, daha 24 yaşında iken hayata gözlerini yuman Cezmi Or, Türkiyenin en hızlı adamı idi. Aşığı olduğu atletizme çocuk yaşta başlamış, büyük bir şevkle çalışmış, nihayet 100 metre Türkiye rekorunun ulaşılmaz sanılan derecesine ilk olarak ulaşmış ve 100 metre rekoruna 10 saniye 1/10 ile eşit bir derece yapmıştı, hatta yanlışlıkla 100 metre yerine 110 metre koşturulmasa idi sonradan bu rekoru da kıracak ve ömrü vefa etse idi bu dereceyi daha da düşürecekti. O yalnız Türkiyenin en sür'atli adamı olmakla kalmadı, efendiliği, temiz karakteri ile de örnek bir sporcu oldu. Her sene onun hatırasına Cezmi Or Kupası yarışmaları yapılır ve bu müsabakalara yabancı atlerler de katılır.

Diğer sporcu, bir futbolcu, Galatasaraylı Buduri'dir. 14 Aralık 1940 da kan zehirlenmesinden, daha 24 yaşında iken ölen Buduri bugün onu hatırlayanlar tarafından hep Lefter ile mukayese edilir ve ekseriya bu karşılaştırmadan hep Buduri galip çıkar, çünkü Buduri gelmiş geçmiş en iyi futbolculardan biridir. O, Lefter'den iyi çalım yapar, yerinde yapardı, bilhassa vucüt çalımları eşsizdi. Her iki ayağı ile affetmez şutlar çekerdi, müthiş teknik ve zeki idi. Onun asıl meziyeti takım için oynaması idi. Yanında oynayan santrfor Cemil onun pasları ile kalecilerin belâsı olmuştu, Buduri hem oynar, hem de oynatırdı. Beyoğluspordan G.Saraya geçmişti. O sıralarda millî maç yapılmadığından millî olamadan öldü, halbuki millî formaya rahatça hak kazanmıştı.

KOCABAŞ

hikâye

Yazan : Özay SUNAR

Ali, babasının on ikinci yaş günü hediyesi olarak verdiği küçük av tüfeğinin kabzasına sevinçle sarıldı. Gözleri pırıl pırıl parlıyordu. Boy vermiş ekinlerin arasından zıplıya zıplıya koşmağa başladı. İleridegi meşe ağacının yanına gelince durdu. Arkadaşı Ahmet'in yaklaşmasını bekledi. Ali kabına sığamıyordu ama Ahmet düşünceli ve durgundu. Renk renk kır çiçekleriyle bezenmiş dar patika yolundan ağır ağır iniyordu. Kolunun altına karton bir kutu sıkıştırmıştı. Ali bu kutunun içinin, Kocabaş için türlü yemek artıkları, kemiklerle dolu olduğunu biliyordu. Bir haftadan beri, hergün mektep tatilinden sonra bu yolları tepiyor, kasabanın dışındaki terk edilmiş bir kulübeye sakladıkları Kocabaş'ı besliyorlardı.

Kocabaş'ı, Ali'nin doğum gününde, atış talimleri yapmak için gittikleri Sarhoş Memiş'in çiftliğinde bulmuşlardı. Karısı öldüğünden beri yalnız başına yaşayan ve durmadan içen Memiş, köpeği, tavuk kümesinin önündeki bir ulu çınar ağacına bağlamıştı. Hayvan o kadar yabanî idi ki, daha Ali ile Ahmet'in kokusunu alır almaz havlamağa, yerle göğü bir araya getirmek istercesine ulumağa başlamıştı.

Ali, Ahmet'in yanına gelince adımlarını ona uydurdu. Ne garip çocuktu şu Ahmet... Geçen gelişlerinde Ahmet bir kuş vurdu diye ağlamış, eğer bir daha can yakarsa kendisiyle arkadaşlığını keseceğini söylemişti. Peki ama avlanamadıktan sonra tüfeğin ne faydası vardı sanki...

Hiç konuşmadan yürümelerine devam ettiler. Yavaş yavaş Ali'nin üzerine de bir ağırlık, sıkıntı çökmeğe başlamıştı. Sarhoş Memiş o zaman, «On lira verin, size bu uyuzu vereyim» demişti. Ah, paraları olsaydı, Kocabaş'ı evlerine götürürler hiç korkmadan onunla oynarlardı. Tepenin üstüne çıkınca küçük kulübeyi dalların arasından gördüler. Ali kalbinin deli gibi çarpmağa başladığını hissetti. Heyecanla Ahmet'in yüzüne baktı. Onun da yüzü değişmişti. Durumda bir acaiplik vardı. Her zaman bu saatte, tepenin bu noktasına geldikleri zaman onları Kocabaş'ın havhavları karşılardı. Ne olmuştu acaba? Koşa koşa bayırı indiler. Eve vardıklarında nefes nefese kalmışlardı. Korktukları başlarına gelmişti işte... Kulübenin kapısı ardına kadar açıktı. Kocabaş içerde yoktu. Çaresiz kolları iki yanlarında kala kaldılar. Ne yapacaklardı şimdi? Kocabaş'ı bulup götürmüştü Sarhoş Memiş. Onu parayla da olsa almalarına imkân yoktu artık. Zavallı Kocabaş, açlık, tekme ve sille ile geçen hayatına dönmüştü tekrar.

Uzaktan olsun Kocabaş'ı görmek için çiftliğin yolunu tuttular. O kadar meyustular ki, dünya başlarına yıkılmıştı sanki. Kocabaş gene aynı yere bağlanmıştı. Başını ayakları arasına almış, ağlar gibi mızıklanıyordu. Çiftlik binasının önünde arabanın bulunmamasından, Sarhoş Memiş'in kasabaya indiğine kanaat vererek iyice yaklaştılar. Kocabaş'ın başında derin bir yara açılmıştı. Boynundaki yeni iyileşmeğe yuztutan bereler de kanıyordu. Ahmet hayvanın başında bir müddet durdu. Ne yapacağını, ne düşündüğünü Ali öyle merak ediyordu ki...

Biraz sonra Ahmet, Ali'nin uzattığı tüfeği aldı. Karton kutudan çıkardığı yiyeceklerle hayvanı iyice besledikten sonra tâfeği doğrulttu, Kocabaş'ı bu kötü hayattan kurtaracaktı. Hayvan karnı doyduktan sonra eski kêyfini bulmuş, neşeli neşeli kuyruğunu sallıyordu. Ahmet, kendi kendine «Yapamıyacağım» diye, söylendi. Kendi köpeklerini araba çiğnediği zaman, hayvanın kurtulamıyacağını anlayan babası tabancasını alarak, onu acıdan kurtarmıştı. Ama Kocabaş'ı araba çiğnememişti ki. Tüfeği Ali'ye iade etti. «Biz sana kendi yiyeceklerimizi getiririz, sen üzülme olur mu Kocabaş'ım» derken, her ikisi de ağlıyorlardı. Kocabaş da onların üzüldüklerini hissetmiş, âdeta teselli etmek için etraflarında dolaşıyor, ellerini yalıyordu.

Ali ile Ahmet, Kocabaş'la vedalaştıktan sonra Sarhoş Memiş'in evinin arkasından saklanarak uzaklaşırlarken, Memiş adamlarından birinin arkalarından geldiğini gördüler. Anlaşılan Memiş onları görmüş, yakalasın diye adamlarından birini peşlerine göndermiti. Adımlarını sıklaştırdılar, fakat adam sanki onları takip etmiyordu. Onun kendileriyle alâkadar olmadığını anlayıncaya kadar epey yol yürüdüler. Adam, biraz daha yürüdükten sonra, «Hey, çocuklar, bir dakika bekleyin» diye seslendi. Durdular. yanlarına geld.ği zaman, «Acaba, babanız bana bir iş verir mi?» diye sözlerine devam etti. «Bizim patronu polisler götürdüler de... Kasabada sarhoşlukla bir adamı yaralamış, en azından beş ay hapis yatar bütün işlerle uğraşacak halim yok ya, başka bir iş bulurum daha iyi...»

Ali ile Ahmet'i bundan daha fazla sevindirecek bir haber düşünülebilir miydi? Sarhoş Memiş'in beş ay ortalara çıkmaması demek, Kocabaş'ın tam beş ay kendileriyle beraber kalması demekti. Tam beş ay, korkmadan Kocabaş'ı sevebilecekler di. Belki de beş ayda Kocabaş'ı satın alacak parayı biriktirebilirlerdi. Adamı, babalarına gönderdikten sonra, Memiş'in çiftliğinin yolunu tuttular. Artık yorulduklarını hissetmiyorlardı. Nasıl olsa onları gidecekleri yerde Kocabaş bekliyordu.

EĞLENCE BİLMECE

Resimdeki beş kibritle iki üçken elde edebilir misiniz?
(Meselenin halli karşı sayfada)

Resimdeki dört şekli o şekilde yerleştirin ki, elde edeceğiniz karenin her köşesinde bir nokta bulunsun.
(Meselenin halli karşı sayfada)

YASTIK ALTINDA

Çocuk — Anne bize birer elma versene!

Anne — Artık gece oldu. Şimdi yenmez!

— Zararı yok biz yastığımızın altına koyarız.

Anne elmaları verdi. Biraz sonra çocukların yatak odalarına girince bir de ne görsün!?! Çocuklar midelerinin üstüne birer tane koskoca yastık koymuşlar, uyuyorlar!...

İKİYE

— Bana iki tane çikolata verir misin?

—Peki kardeşim. Şu bir tanesini al. Ortadan ikiye bölüver!

YARIŞ

Oğuz annesiyle ilk defa trene binmişti. Biraz gittikten sonra birden bir tunele girdiler. Yarım saat sonra tekrar aydınlığa çıktılar. Oğuz annesine yaklaştı.

— Anneciğim, yarın oldu galiba! dedi.

YEDEK

— Yeni bir otomobil aldım. Beş tekerlekli!

— Beş tekerlekli mi? Beşincisi nasıl şey böyle?

— Hiç; yine bildiğin gibi dört tekerlekli. Yalnız arabanın arkasında takılı bir de yedek tekerleği var!

ÇOCUK HAFTASI
EN İYİ ÇOCUK METMUASI

SAYI : 83 CİLT : 6
23 ARALIK 1959

Sahibi ve yazı işlerini fiilen idare eden :
CELÂL DEMİRAY

Hazırlayan :
OĞUZ ÖZDEŞ

Yayınlayan :
TÜRKİYE YAYINEVİ
Ankara Caddesi No. 36
İstanbul

Telefon : 22 37 14

Basıldığı yer :
TÜRKİYE BASIMEVİ

Klişe: Türkiye Klişe Atölyesi

Sayısı : 75 kuruş. Yıllık Abonesi (52 sayı) 39, altı aylığı 19,5 lira. Dış ülkelerdeki abonelerden 5 lira fazla ücret alınır. İlânın santimi sekiz liradır.

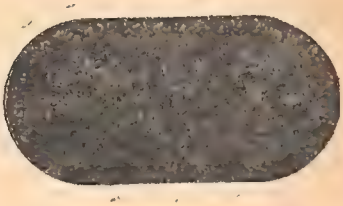

Siyah şekli o şekilde kesin ki iki parçayı üst üste koyunca bir kalp elde edebilesiniz.
(Meselenin halli karşı sayfada)

Dört S ve dört L şekli ile bir kare meydana çıkarmağa çalışın.
(Meselenin halli karşı sayfada)

AKSİ

Küçük Doğan babasiyle beraber bir uçak filosunun gittikçe uzaklaştı ve nihayet uçuşunu seyrediyordu. Filo gözden kayboldu. Doğan babasına döndü:

— Baba, dedi, bu uçaklar birdenbire yukarıya doğru fırlasalar cennete giderler mi?

Babası cevap verdi:

— Hayır. Tam aksini söyledin! Birdenbire aşağıya düşerlerse o zaman cennete giderler!

OLMAZ

Bizim arkadaş fabrikaya ustabaşı olduğundanberi herkes işine geç geliyormuş. O da yeni birşey keşfetmiş. Bundan sonra en geç gelen fabrikanın düdüğünü çalacakmış! Bakalım bundan sonra geç kalan olacak mı?

NASİHATE CEVAP!

Büyük mağazanın duvarına dayanmış sigarasını içiyordu. İhtiyarca bir adam yanına yaklaştı.

— Oğlum, dedi, boşuboşuna durup sigara içmek hem tembellik hem de düşüncesizliktir. Böyle vaktini beyhude geçireceğine çalış! Gençliğine yazık! Çalışırsan belki de şu duvarına dayandığın mağazanın sahibi olabilirsin!...

Adam, sigarasından bir nefes daha çektikten sonra cevap verdi:

— Siz bana söylediğinizi kendiniz tatbik ediyor musunuz?

— Ediyorum tabiî...
— Sigara içmez misiniz?
— Hayır!
— Çok çalışır mısınız?
— Hiç boş durmam!...
— Bu mağazanın sahibi olabildiniz mi?
— Hayır...

Adam, sönen sigarasını yere attı. Bir tane daha yaktı.

— Ben bu mağazanın sahibiyim! dedi.

DAHA İYİSİ

— Öyle bir makine aldım ki, bizim evin işine yarı yarıya yardım ediyor. Artık eskiden yaptığımın yarısı kadar işi görmüyorum.

— Keşke o makineden iki tane alsaydın da hiç iş yapmasaydın kardeşim!...

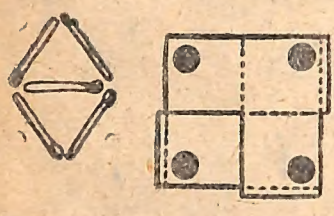

Karşı sayfadaki şekil bulmacalarının halleri

BÜYÜK YAZI ve RESİM YARIŞMAMIZ

Devam ediyor

Daima sizleri düşünen, iyi bir şekilde yetişmeniz için hiç, bir fedakârlıktan çekinmeyen ÇOCUK HAFTASI'nın ilkokul ve ortaokul öğrencileri arasında açmış olduğu Yazı ve Resim Yarışması okuyucularımız arasında büyük bir alâka ile karşılanmış bulunmaktadır. Daha şimdiden yüzlerce okuyucumuz yarışmaya katılmıştır. Yarışmaya katılma müddeti 31 Ocak 1960' dır.

Bu tarihe kadar yarışmaya katılmak isteyen okuyucularımız, hangi konuda ve ebadda olursa olsun yaptığı resim, karikatür veya yazdıkları herhangi bir yazıyı, hikâyeyi, şiiri bize yollamaları lâzımdır. Yarışmamıza katılan kardeşlerimizin yazılarını ve resimlerini kendileri yazmaları veya yapmaları şarttır. Bazı okuyucularımız yazı diye, Atatürk'ün Türk Gençliğine Hitabesini veya İstiklâl Marşı'nı yazıp göndermektedirler. Halbuki yazı yarışmamızdan maksat, iyi yazı yazmak (Kaligrafi) değil, kendi hayalinden çıkan ve konusu kendisinin olan yazıdır.

Okuyucularımız bu yarışmaya katılmadan önce, evvelki sayılarımızda çıkan geniş tafsilâtı mutlaka okumalı ve adlarıyla kendi okul adreslerini gayet açık bir şekilde yazmalıdırlar. Ayrıca girdiği yarışmaya ait aşağıdaki fişlerden birini de zarfın üstüne yapıştırarak mektuplarını şu adrese göndermeleri lâzımdır.

(ÇOCUK HAFTASI, Türkiye Yayınevi, İstanbul.)

Bütün arkadaşlarımızı bu yarışmaya davet eder, hepinize başarılar dileriz.

Unutmayınız ki, bu yarışma sonunda tam 40 okuyucumuz toplamı 3500 lira telif ücreti alacaktır. Belki de bu talihliler arasında siz de varsınız.

YAZI YARIŞMASI

RESİM YARIŞMASI

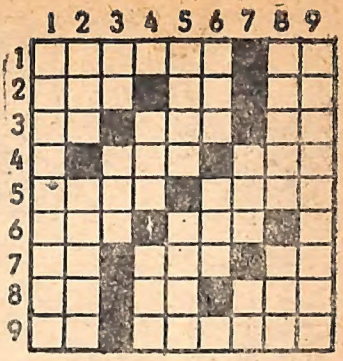

Soldan sağa doğru:

1 — Yırtıcı bir kuş, duman lekesi. 2 — Beyazlı, bir nota, tersinden okunursa bir binek hayvanı. 3 — Bir nota, hilesiz, beyaz. 4 — Damarlarımızda bulunan, arının tatlısı. 5 — Hayvan evi, tersinden okunursa çevik. 6 — Bir uzunluk ölçüsü, geniş değil. 7 — Rey, ufalanırsa toprak olur, tersinden okunursa babanın yarısı. 8 — Tersinden okunursa en kısa zaman, bir kadın ismi. 9 — Şiş, sıkıştırıcı bir alet.

Yukarıdan aşağı doğru :

1 — Bir ilimiz. 2 — Bir erkek adı, salatalık. 3 — Eski Mısırlıların bir tanrısı, kalın tüy. 4 — Bir emir, bir emir daha. 5 — Meydan, çocuk hizmetçisi. 6 — Söz, gözün siperi. 7 — Tek, eski bir silâh. 8 — Emir dinleme, avuç içi. 9 — Bir çocuk oyunu.

Geçen Haftaki Bulmacanın Halli

İŞE BAKIN!

— Ayağındaki lâstikler nasıl yırtıldı öyle?

— Şişe kırıklarının üstüne bastım.

— Görmedin mi?

— Nasıl göreyim? Şişe adamın cebindeymiş!

Kapaktaki resmin hikâyesi OLMUŞ BİR OLAY

KURT KÖPEĞİ

"Binâ» dağı, yazın renk renk çiçeklerle, tabiat ananın yarattığı her tondaki yeşillikleri sîğnesinde yaşatır, şehrin bütün insanlarını kendine çekerdi. Kışın ise gözleri kamaştıran kardan elbisesini giyer, bu haliyle de «kaymağa» meraklı olanların yüreklerini heyecandan hoplatırdı.

Küçük Karlo'nun evi, dağın hemen yanıbaşında idi. Yaz geldiği zaman çiçek toplamak, kış bastırınca da kaymak için sabahın erken saatından itibaren dağın yolunu tutardı.

İlkbaharın sonlarına doğruydu. Hava henüz tam mânasile ısınmamıştı. Karlo pardüsüsünü sırtına geçirip tepelere tırmandı. Oooh! Tabiat ne kadar güzeldi. Şu yeşilliklerin ortasındaki kırmızı çiçekler, şu mavi göğü büyüleyen beyaz bulutçuklar ve taa ötelerde uzanan temiz yol, insanı nasıl de heyecanlandırıyordu.

Karlo bunları iyice hissedebilmek için, yere oturdu. Düşünüyordu. Tabiatın neler yarattığını, bu binbir güzelliğin nasıl meydana geldiğini düşünüyordu. İşte tam bu sırada arkasında bir çenileme duydu. Evet, bu bir köpeğin çenilemesiydi. Yardım istiyordu galiba. İyi kalpli Karlo ok gibi yerinden fırlayarak sesin geldiği tarafa koştu.

Evet yanılmamıştı, iki taşın, daha doğrusu iki kayanın arasında gözünden, sırtından ve ayaklarından fena halde yaralanmış, kanlar içinde bir köpek gördü. Fakat önceleri ona yaklaşmağa pek cesaret edemedi Karlo. Zira hayvan, şimdiye kadar gördüklerinden çok başka çeşitti... Yaralı olan gözündeki bakış bile insanı korkutmağa kâfiydi.

«Sakın bu bir kurt olmasın? diye düşündü kendi kendine...

Korkusunu yatıştırmağa çalışarak hayvanın yanına bir iki adım daha sokuldu. Cidden ilk nazarda tıpkı bir kurda benziyordu. Dişleri de bu vahşi hayvanın dişlerinden farksızdı. Karlo tam kaçmayı tasarladığı sırada, hayvan bir kere daha ve acı bir şekilde inledi. Ondan yardım dileniyordu. Karlo yere çömeldi. Elini uzattı ve kurt zannettiği mahlûkun başını bir kaç defa okşadı. Hayvan bu ilgiden son derece memnun olmuştu. Çenileyerek son bir gayretle Karlo'ya sokuldu. Gözleri «beni ölümden kurtar küçük adam!» diyordu sanki. Karlo derhal faaliyete geçti. Sırtındaki kır çantasından oksijenle tendürdiyot çıkartıp yaralarını onardı ve sonra da iyice sardı. Hayvan önce biraz daha çenildi. Canı yanmıştı. Birkaç dakika geçince artık acı acı inlemekten vazgeçerek olduğu yere uzandı. Belli ki biraz olsun rahat etmişti.

Karlo yine ok gibi evin yolunu tuttu. Mutfakta bulduğu yiyeceklerin hepsinden birer parça alarak dağa döndü. Hayvan uyuyordu. Onu uyandırıp kendi eliyle besledi. Ve bu büyük dostlukta böylece başlamış oldu. Karlo sonradan bunun iyi cins bir kurt köpeği olduğunu da öğrenmişti. Kırda onunla oynuyor, eğleniyordu. Koca iki mevsim böyle geçti. Ve beklenen karlı günler gelip çattı. Bu arada Karlo onbeş gün kadar gripten yattı. Geceleri, dostu olan kurt köpeği evlerine kadar sokulup onun yattığı pencerenin önünde gün ağarana kadar nöbet bekliyor, arada bir bağırıyor, sonra tekrar dağa kaçıyordu. İnsanlardan ürkmüştü. Kendisine fenalık yapan insanlarla birlikte yaşamak istemiyordu.

Derken Karlo iyileşti, sokağa çıkmağa başladı ama, bu sefer de Kurt Köpeği görünmez oldu. Küçük çocuk onun ölmüş olduğuna hükmederek günlerce yatağında ağladı...

Karlı dağın manzarası âlâtiftî. Karlo babasının yaptığı kızağı alarak bu neş'eli beyazlıklara doğru koştu. Hiç yorulmadan taa tepeye kadar tırmandı. Kar denizinin üzerinde kaymak kimbilir ne kadar heyecanlı olacaktı! Kızağına iyice yerleşerek kendini Allah'a emanet etti. Karlar tam kayılacak kıvama gelmişti. Karlo beyaz tabiatın üzerinde adeta uçuyordu. Jet'ler bile belki bu kadar sür'atli gidemezdi. Fakat artan hız, çocuğu korkutmağa başlamıştı. Kızağın frenine el atınca, yüreğinin durduğunu zannetti. Babası, hastalıktan yeni kalktığı için evden habersiz kaymağa gitmesin diye, kızağın frenini sökmüştü!

Soğuk yüzünü bir bıçak misâli kesiyor, durmadan hızlanan kızağın gidişi ise Karlo'ya ecel terleri döktürüyordu. Şu ilerdeki koca kaya parçasına çarparak paramparça olacaktı! Kızağa iyice bağlı olduğu için atlayamazdı da... Zaten böyle hallerde daha tehlikeli olurdu çok zaman.

Felâketle karşı karşıya idi.

Gözlerini yumarak Allah'a son bir defa yalvardığı sırada, müthiş bir hırlama ile toparlandı. Kızak sarsılıyordu. Bu çarpmadan mütevellit bir sarsıntı olamazdı. O da ne? Kurt Köpeği! Keskin dişlerini kızağın arkasına geçirmiş ve onu bir anda durdurmağa muvaffak olmuştu. Kurtulmuştu Karlo...

Kurt Köpeği, onun fedakâr dostu, yapılan iyiliği unutmamış ve hayatında kendisine daima lâzım olacak dişlerinin kırılması pahasına, büyük bir sür'atle kayaya doğru giden kızağı durdurmağa muvaffak olmuştu. Böylece bir insanın da hayatını kurtarmış oluyordu... Evet, Karlo kendine geldiği zaman, Kurt Köpeği'nin bütün ön dişlerinin kırıldığını hayretle gördü...

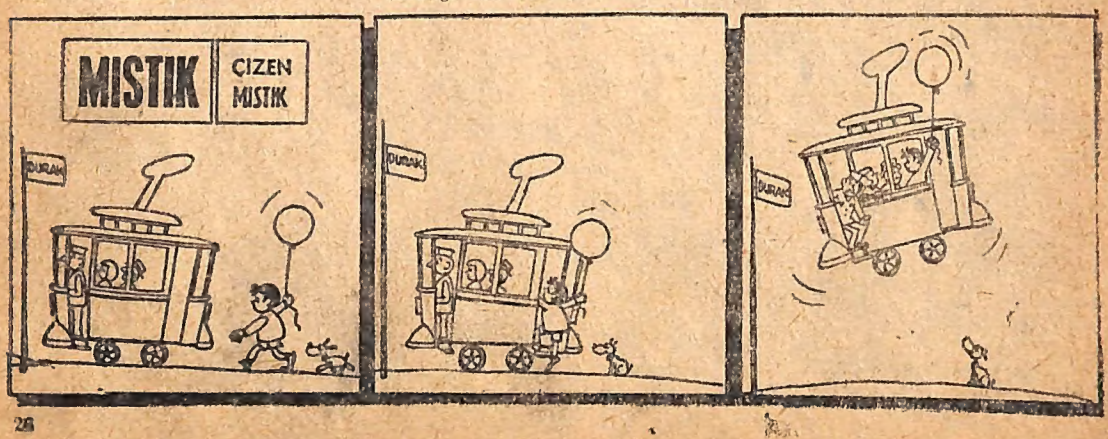

YAMAN İZCİ ve KABASAKAL AMCA

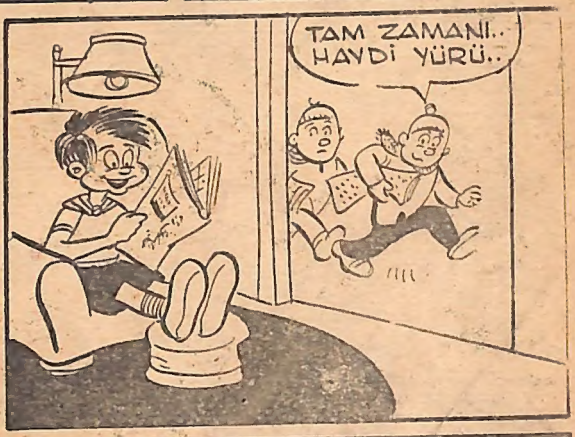

ÇOCUK HAFTASI

EN İYİ ÇOCUK MECMUASI

BU SAYIDA :

Kurt Köpeği